

Ευγένιος Νοβιτσίν

Στη μνήμη του ποιητή-ζωγράφου Συμεών Βολτσκόβ

Πώς επιβιώνει δίχως ρίζες του κανείς;
Μα κάποτε αυτές σαν προεκτάσεις παν' μαζί μας
Όπου κι αν πάμε, σε όποια άκρη της απέραντης μας Γης.
Ω, Ρους, πώς μπόρεσες εσύ να λησμονείς
Λαμπρά παιδιά σου, που η Μοίρα,
Σαν σπάταλη μητέρα, τα σκόρπισε παντού
Και τα αδίκησε, μαζί και την ψυχή μας?

Σπέρνεις το πνεύμα και τον λόγο σου κάθε φορά,
Πότε μ' αθέατη τελεία, πότε με ίχνη λαμπερά.
Και να που έλαμψαν σπουδαίοι θησαυροί
Απ' τον χρωστήρα του ζωγράφου!
Μέσα απ' τον πόνο του ιδίου ως ποιητή
Ήρθαν στο φως ποιήματα, που μόνο λίγοι γράφουν.

Σαν ποίημα, ω αδελφέ μου, οι ζωγραφίες σου ποιημένες.
Μέσα απ' αυτές μιλάς θερμά, όπως κανένας.
Ω, Ρους! Πόσα, εν τέλει άξια παιδιά
Η Μοίρα σκόρπισε με απερισκεψία!
Δε θα 'πρεπε να 'σαι περήφανη, όπως καμιά,
Για τη δική τους αναμφισβήτητη αξία?

Οι πίνακες σου έχουν αύρα και ζωή,
Μας ζωντανεύουν τις παγωμένες μας Ψυχές.
Των στίχων σου οι αναμμένοι αέναοι πυρσοί
Τα ξεχασμένα όνειρα μάς τρέφουν στις καρδιές.
Μα αυτά που άφησες - μονάχα δείγματα
Από την άπειρη σου Καλοσύνη,
Κι έχω την πίστη πως θα ζήσουμε στιγμές,
Όταν τον κόσμο όλο η Ψυχή σου θα λαμπρύνει!

***

μετάφραση: Λάρα Παρτζίλη

Λάρα Παρτζίλη

Ποιήματα της ποιήτριας, αφιερωμένα στον πατέρα της, Συμεών Βολτσκόβ

Γράμμα στην αντίπερα όχθη

*Εσύ που αγαπούσες μέχρι δακρύων τη Ζωή,
Κι αναζητούσες παντού την Ομορφιά,
Πώς να πιστέψω πως η δική σου η Ψυχή
Μετοίκησε σ' άγνωστη χώρα μακριά;*

*Εσύ που μίλαγες με άνθη και πουλιά
Με στεναγμούς για την αγάπη και τη φύση,
Αφήνοντας μοναδική της εποχής σου πινελιά,
Που κάνει τον καθένα να δακρύσει,*

*Πώς να πιστέψω ότι ο διάλογος τελείωσε;-
Σε μονολόγους θα μιλάω πια μαζί σου!
Την παρουσία σου ο Χάρος δεν την μείωσε,-
Μέσ' απ' τους πίνακες σου, μου μιλάει η Ψυχή σου.*

*Πάντα θα ζεις, αν και τον Ήλιο σου στερήθηκα,
Που ζέστανε και την Ψυχή και την καρδιά μου.
Κι εγώ που τ' αγαθό ποτέ δεν σου αρνήθηκα,
Στο έργο σου θα βρω τη γιατρεία μου.*

*Τη θαλπωρή από τον Ήλιο θα αντλήσω
Και τον δικό σου ήλιο αιώνια θα κρατήσω.
Μα απ' το φως του φεγγαριού ρουφώ σταγόνες θλίψης
Για το ταξίδι μου πικρό, που θα μου λείψεις.*

***

11/04/03, Λευκωσία

Λάρα Παρτζίλη

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Στον αλησμόνητο πατέρα μου, Συμεών Βολτσκόβ

*«Η καρδιά σου χώρεσε όλα τα πέρατα της Γης,
Χωρίς να έχει έγνοια της ανταμοιβής».*

*Εσύ που χώρεσες όλη την Κύπρο στην καρδιά σου,
Στη χούφτα κράτησες γενναιόδωρα το φως της,
Που φέγγει στη μοναδική κληρονομιά σου
Μ' όλα τα χρώματα και σπάνιες αποχρώσεις.*

*Ήρθες και έφυγες, φίλος πιστός, μα πάλι ξένος.
Κι αν σ' αγάπησε ο λαός, κανείς δεν σου 'δωσε φερμάνι*.
Κάποια στιγμή φτερούγισες, μα πικραμένος,
Έγχειρες, ήλιε μου λαμπρέ! Και οι Φαρισαίοι
Σου φόρεσαν ακάνθινο στεφάνι.*

*Καρδιά μεγάλη! – Δεν γίνεται εσέ να λησμονήσουν!-
Σβήστηκαν άνωθεν όλα τα όρια για σε, μόνο και μόνο
Για να 'ναι πιο αόρατα, για να νικήσουν
Και την ταχύτητα και τις διαστάσεις και το χρόνο.*

*Καρδιά μεγάλη! Χτυπάς αιώνια γι' αυτούς που σ' έχουν ζήσει
Και για εκείνους που δεν γνώρισες, μα έχεις αγαπήσει! -
Υμνώντας τη ζωή, με αγάπη τρέφεις τις ζωές
Και ζεις ακόμα κι όταν δύσεις, σαν τον Ήλιο!
Είσαι αθάνατος, σαν των Αγγέλων τις Ψυχές!*

***Η καρδιά σου χώρεσε όλα τα πέρατα της Γης,
Χωρίς να έχει έγνοια της ανταμοιβής».***

*‘Όλα αυτά μου φώτισαν, πατέρα, την Ψυχή,
Καθώς αναπολούσα τις δικές μας τις ζωές!*

***

Λάρα Παρτζίλη

*Στον αλησμόνητο πατέρα μου,
ζωγράφο και ποιητή Συμεών Βολτσκόβ*

*(ποίημα-αφιέρωμα διαβάστηκε στο φιλολογικό μνημόσυνο
επί τη ευκαιρία της τρίτης επετείου από την εκδημία του)*

*Παντού σε νιώθω, πατέρα, κι η Ψυχή σου ευωδία
Ωσάν λουλούδι αποπνέει αμάραντο του κρίνου.
Στην εποχή μας ζούμε μια μεγάλη τραγωδία,
Που οι μασκοφόροι οτιδήποτε αληθινό απομακρύνουν.*

*Μα όσοι σταυρωθήκανε στον Γολγοθά για την Αλήθεια,
Στην Τέχνη αναζητώντας την αιώνια Ομορφιά,
Έχουν φυλάξει τόση αγάπη μες στα στήθια,
Που ξέρω ότι έχτισαν... στου Παραδείσου μια φωλιά.*

***

12/02/06, Λευκωσία

Λάρα Παρτζίλη

ΑΘΛΟΣ ΤΗΣ ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑΣ

*Στον αλησμόνητο πατέρα μου,
ζωγράφο-ποιητή, Συμεών Βολτσκόβ*

*«Τι να τα κάνω τα πλούτη κι τη δόξα;..»
Σαπφώ*

*Δεν κυνηγάω πλούτη ούτε στεφάνια δόξας! –
Είμ' ευτυχής που έζησα, πολέμιος στο ψέμα.
Μου φέρνει δύναμη μα και χαρά ο θαυμασμός σας,
Τίποτε άλλο στη ζωή μου δεν προσμένω.*

*Κι όταν έγραφα με χρώματα την Ομορφιά,
Κατέθετα και την Ψυχή μου και την Σκέψη.
Καθώς το θείο Φως με υπομονή κι αντρειά
Με γέμιζε, για ανταμοιβή δεν είχα βλέψεις.*

*Και τώρα τι να πω για τους κριτές,
Που μπήκαν στον χορό του Κερασφόρου;
Δεν ανησύχησα για με, αλλά γι' αυτές
Τις ανορθόδοξες φιλοδοξίες του διαβόλου.*

*Αυτός πουλά σε όλους κάρβουνα για άστρα,
Βάζει της Γης το πρόσωπο ανάποδα.
Κι ωστόσο εξουσιάζει αυτή η κάστα,
Κάλλιο να 'χω για φίλους τα τετράποδα.*

***

20/06/2001, Λευκωσία

Λάρα Παρτζίλη

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ Α

Στον αλησμόνητο πατέρα μου, Συμεών Βολτσκόβ

*Πού να βρω τους μουσουργούς,
Με τη γλύκα της φωνής
Να μου βγάλουν τους καημούς
Της αιμάσσουσας Ψυχής;*

*Πού να βρω τον τροβαδούρο,
Που με ήσυχη φωνή,
Δίχως να κτυπά ταμπούρλα,
Θα υμνεί τον ποιητή;*

*Έχασα χωρίς πολέμους
Άνδρα, αδελφό, μητέρα,
Και μ' αδέσποτους ανέμους
Έχασα και τον πατέρα.*

*Έφυγε ο πατερούλης –
Μια καλή στενή παρέα. –
Ήταν άνθρωπος γλυκούλης,
Μα η τύχη του μοιραία.*

*Και αλίμονο μου εμένα,
Που 'μεινα ορφανεμένη.
Σ' ένα σπίτι στοιχειωμένο,
Σαν την ακρωτηριασμένη.*

*Ο βαρκάρης σ' άλλη όχθη
Ήδη του 'στησε καρτέρι.
Κι είναι πάντοτε στον μόχθο
Ανυπόμονοι οι γέροι.*

*Βιάζονται ν' αποτελειώσουν
Τις δουλειές που ξεκινήσαν.
Δύσκολο χαρά να νιώσουν –
Στράτα μπόλικη διανύσαν.*

Να 'ξερε εδώ κανείς –
Πόση αγάπη οι συγκρούσεις
Δεν αφήνουν να φανεί –
Σ' αγαπώ και μ' αγαπούσε.

Το 'ξερες, καλέ πατέρα,
Έχουν τέλος τα εγκόσμια.
Και μια βόλτα παραπέρα
Καρτερά όλους απρόσμενα.

Και γι' αυτό ανησυχούσες
Για το έργο, που αφήνεις.
Στην οδύνη, σαν πονούσες,
Ήρωας ξανά εγίνης.

Δάσκαλέ μου! Νιώθω δέος –
Κύκλος είναι κι η Ζωή σου.
Κάποιος, ίσως, απ' τους νέους
Θ' αναλάβει τη Σχολή σου.

Πάντα μάστορας θα μείνεις,
Με το πνεύμα σου διδάσκεις.
Με το έργο που αφήνεις
Ξεσκεπάζεις τόσες μάσκες!

***

08/07/2003, Λευκωσία

Λάρα Παρτζίλη

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ Β

Στον πατέρα μου, ζωγράφο-ποιητή, Συμεών Βολτσκόβ

*Ω πατερούλη μου! Μακάρι να γυρίζαμε τον χρόνο,
Δεν θ' άφηνα κανένα περιθώριο για πόνο.*

*Τώρα που έφυγες, σκοτείνιασαν οι δρόμοι.
Λείπει ο βωμός που κάθε μέρα προσκυνούσα.
Σε ποιον θα πω: «Πατέρα μου, συγγνώμη!»
Με πίκρανες, σε πίκρανα, μα πάντα σ' αγαπούσα!*

*Κι όμως θα 'πρεπε να είχα πιο πολλή υπομονή –
Αυτά χρειάζονται στα όσια, στα ιερά,
Γιατί να σε πικράνω στη δική σου τη Ζωή; -
Δεν θα σε έχω πια για δεύτερη φορά.*

*Το βλέμμα μου ο πόνος κι ο καημός πλέον σφραγίσανε,
Δεν το αφήνουν στον ήλιο να χαμογελάσει.
Μα η Μετάνοια – κάθαρση μόνο γι' αυτούς που αγαπήσανε,
Που στην Ψυχή τους άφησαν τ' Άγιο Πνεύμα να εστιάσει.*

*Ω πατερούλη μου! Μακάρι να γυρίζαμε τον χρόνο,
Δεν θ' άφηνα κανένα περιθώριο για πόνο.*

***

30/10/2005, Λευκωσία

Λάρα Παρτζίλη

Η ΑΥΛΗ ΚΙ ΑΙΩΝΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

*Αν οι θεοί είναι αθάνατοι και μοιάζουν με ανθρώπους,
Μήπως οι άνθρωποι, που 'χουν αθάνατη Ψυχή, κι αυτοί θεοί, έστω θνητοί*;
Λάρα Παρτζίλη*

*Η Ομορφιά θα σώσει τον κόσμο
Ντοστογιέφσκυ*

*Ω, πλανημένοι άνθρωποι του γήινου πλανήτη!
Στην Αιωνιότητα μάς παραπέμπετε στα νιάτα,
Και στη φθορά, στον θάνατο, κατά τη δύση, σαν γερνάτε!
Αιχμάλωτη του χρόνου της ύλης η Ομορφιά!*

*Μα να που υπάρχει άυλη αιώνια Ομορφιά –
Με αστείρευτη κρυστάλλινη πηγή,
Την σμίλεψαν θεοί θνητοί *, όσοι τις Μούσες προσκυνούσαν
Κι όσοι στον κόσμο την Αγάπη τους σκορπούσαν.*

***

Λάρα Παρτζίλη

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

- Μου έδωσες Ζωή
- Και μου 'πες ν' αγαπάω την πατρίδα,
- Μα πώς να πορευτούμε δίχως σύνορα*;
- Το πέλαγος θα μας καταποντίσει. -

- Τα σύνορά μας είναι ο Θεός.
- Αυτός είναι το άστρο μας,
- Αυτός και η πυξίδα! –

***

* *δίχως σύνορα* – η ποιήτρια εδώ εννοεί την Παγκοσμιοποίηση, που είναι η «Βαβέλ» της εποχής μας, δηλαδή, η μεγαλύτερη σύγχυση, που έζησε ποτέ ο άνθρωπος και που την έφερε ο ίδιος.
Σημειωτέον ότι στα Εβραϊκά «βαβέλ» σημαίνει: «σύγχυση»

Λάρα Παρτζίλη

*Το μόνο που 'θελα –
να 'μαι το γνήσιο μήλο της μηλιάς...*

*Πατέρα! Τι κι αν είμαι κόρη ενός ζωγράφου! –
Δεν έμαθα να ζωγραφίζω, παρά μονάχα με τις λέξεις.
Όμως, σε κάθε έργο μου ποιητικό που γράφω,
Θέλω εσύ, ω, πλάστη μου, να φέξεις!*

***